

сбог

СБОГОМЪ, МОЯ СВИРКО!

Сбогомъ, моя свирко,
писано кавалче,
имамъ вече ново,
хубаво другарче.

Ала ми е мжно,
какъ да те остава!

Все за тебе мисля
и не те забравямъ.
Нали цѣло лѣто
бѣхме нераздѣлни,
въ нивитѣ, въ полето,
като братя вѣрни!
Ехъ, ти моя свирко,
жалбо моя драга!
Сутринъ съ тебе ставахъ,
вечеръ съ тебе лѣгахъ.
Сбогомъ, моя свирко,
писано кавалче!
Имамъ вече ново,
шарено букварче!

Боянъ Балабановъ

ЗЛАТНА ЕСЕНЬ

Порти ти разтворихъ,
есень украсена,
влѣзъ у наш'тѣ двори
китна и засмѣна.

Колко си добричка,
колко си ни сладка;
ти ни носишъ всичко —
мене и на батко.

Ябълки узрѣли,
съсъ румени бузи
и на цѣло село
зрѣли кукурузи.

Кой те натовари,
есень жълтопола,
съ тия китни дари
толкова дсволно!

Сто весла на рамо
носишъ грозде сладко —
всѣка сутринъ рано
хапваме си съ батко.

Гледай му зърната —
нанизъ отъ мѣниста!
Колко е богата
есеньта златиста!

Боднала на чело
китни слънчогледи —
днеска цѣло село
весело я гледа.

А пъкъ тя раздава
плодове съ кривача,
чупи ни за здраве
медена погача.

Колко си добричка,
колко си ни мила,
много те обичамъ,
есень подранила!

Давай и раздавай
всѣкому по нѣщо,
порти ти разтварямъ
съ радость да те срещна!

Ас. Босевъ